

Brændevinskat af 300,000 Kroner og mere, saa staar dette i Forbindelse med det Faktum, at den ny Brændevinsbeskatning først traadte i Kraft den 1ste April 1892.

Jeg skal ikke nu komme tilbage til de Betragtninger, som jeg tillod mig at fremføre med Hensyn til de Fordringer, der fremsattes fra Landbrugets Side; det ærede Medlem fra Nørre-Sundby (Tutein) har jo udførlig betonet dem. Der er kun et eneste Punkt, hvor jeg gerne vilde tage den højterede Finansminister paa Ordet: han sagde nemlig dette, at naar det kun drejede sig om Maskintolden, saa udgjorde denne kun 8,600 Kroner (En Stemme: 19,000 Kroner!)... Jeg saar Oplysning om, at den i Virkeligheden skal være 19,000 Kr.; men det betyder jo ikke stort, enten den er 8000 eller 19,000 Kroner. Den ærede Finansminister sagde da, at naar det ikke drejede sig om andet end dette, saa var det jo noget, vi kunde tale om, og jeg har saa uhyre lyst til at tale om saadanne Ting, især naar der er nogen Udføgt til, at der kommer noget ud deraf. Jeg henstiller derfor, om der ikke her er noget at tage fat paa; thi ganske vist spiller det en overordentlig ringe Rolle for Statskassen, om den mister disse 8 eller 19,000 Kroner; men det spiller en overordentlig stor Rolle med Hensyn til, hvad Maskinerne koste i Handelen; thi det er klart nok, at dersom man gik ud fra, at Tolden repræsenterer 10 Procent af Værdien — og af de allerfleste af disse Ting vil det endda løbe op til mere end 10 Procent af Værdien — saa løber det jo op til ganske betydelige Beløb, som jeg er sikker paa, at ikke alene Landmændene med stor Glæde vilde stikke i Lommen, eller rettere sagt beholde i Lommen; men ogsaa mangfoldige andre Borgere i Landet vilde takke os for, om det kunde lykkes os med dette lille Offer for Statskassen at gennemføre en gennemgaaende Nedsættelse af Prisene paa Maskiner, særlig ogsaa Landbrugsmaskiner.

Formanden (Høgsbro): Folketingsmanden for Kjøbenhavns 4de Valgfreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Scharling: Jeg har ønsket straks at nedlægge en Indsigelse lige over for den Maade, hvorpaa den ærede sidste Taler (Boisen) gengav mine Udtalelser paa denne Forhandlings første Dag. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg den Gang sagde, eller komme nærmere ind derpaa; jeg henviser til selve de paagældende Udtalelser i Folketings-tidendes Sp. 55—56, og jeg tror, at den, der vil gennemlæse dem, paa ingen Maade

vil finde, at der er udtrykt en platonisk, kolia Stemning fra min Side over for Dnsst og Haabet om at komme ud af de provisoriske Tilstande. Jeg har tværtimod ret indtrængende opfordret til at tage fat paa denne Opgave i dette Aar, og mine Udtalelser udtrykte det bestemte Haab og Dnsst, at det maatte lykkes i Aar at komme bort fra de provisoriske Tilstande. Jeg udtalte heller ikke, som det ærede Medlem sagde, at Højre med Sindsro kunde finde sig i de provisoriske Tilstande Aarhundredet ud; jeg omtalte tværtimod dette som en Eventualitet, der efter vor Formening var overordentlig beklagelig, og udtalte kun, at dersom dette Tings Flertal med Sindsro kunde se derpaa, saa maatte vi vel ogsaa for vort Bedkommende kunne gøre det.

Johansen: Den højterede Kultusminister fortalte forleden om Maribos Stiftskirke, at den maatte betragtes som et Nationalmonument, og det er derfor, at man har søgt Bevillingen til dens Restaurering, og det maaturkeligvis være Hovedpunktet, og ikke hvorledes den bedst kan behage Brugerne, hvem Kirken er overladt til Sognekirke; det er Staten, der betaler Restaurationen; men det er dog ikke ganske rigtigt. Jeg har, saa vidt jeg husker i mit første Foredrag ophøst, at Maribo Kommune ved Restaurationen i 1864 betalte 10,000 Kr.; men det er ikke det eneste. Byen Maribo har før maattet se, hvorledes den kunde komme igennem med denne store Kirke. Dernæst udtalte den højterede Minister, at Restaurationen af Maribo Kirke er en Fortsættelse af, hvad der skete i 1864. Det er til Dels rigtigt, men ogsaa kun til Dels, nemlig Taarnet og den østre Gav. Dette er en Fortsættelse af Restaurationen, men ikke det, man har foretaget med Gestsien eller Belægningen af Stræbepillerne og Solbønkene, og heller ikke hvad Kirkens Indre angaar; det er nemlig en Omgøring af, hvad man gjorde i 1864. Jeg skal endnu fremhæve, hvad jeg tror, jeg glemte forrige Gang, at det særlige Syn ikke blev enigt hverken med Stiftsøvrigheden eller med Kirkeinspektionen om Kirkens indre Restaurering; tværtimod Stiftsøvrigheden og Kirkeinspektionen stod paa Menighedens Side mod det særlige Syn og Arkitekten; men det synes dog, som om det særlige Syn har haft en Følelse af, at man er gaaet Maribo Menighed for nær, idet Synet forudsætter, at alle de Spor af Kirkens oprindelige Dekoration, som fremkomme ved Restaurationen, skulle benyttes til at give Kirken en malet Udmykning. Endvidere har Synets Medlemmer tilraadet, at der, naar Sporene til en Farvedekoration udebleve, og